

סדרת ציידת הלילה

לילה בלילה

ג'אנין פרוסט

ג'אנין פרוסט

לילה בלילה

סדרת ציידת הלילה

6

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: תם פררו

ג'אנין פרוסט
לילה בלילה

Jeaniene Frost
ONE GRAVE AT A TIME
Book VI

ONE GRAVE AT A TIME by Jeaniene Frost
Copyright © 2009 by Jeaniene frost
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עריכה לשונית: שפרה רוזה
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

מהדורה ראשונה בעברית הודפס 2017
נדפס בישראל 2025 | Printed in Israel 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-702-934-3 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרולוג

בית הקברות 'שלוות עולמים'
גארלנד, טקסס

דונאלד ברתולומיו וויליאמס, תזיז את הישבן שלך בחזרה לפה. עכשיו!" שאגתי הוסיפה להדהד באוויר, כאשר תנועה כלשהי הסיטה את מבטי ימינה. ממש מאחורי מצבה בדמות מלאך קטן ובוכה עמד הדוד שלי. דון נעץ בי את מבטו, בעודו מכווץ את גבותיו בצורה שהביעה את חוסר הנוחות שלו באופן רהוט יותר מכפי שניתן היה להביע במילים. כשהוא לבוש בחליפה ובעניבה, ושערו האפור מסורק לאחור בסגנון הקפדני האופייני לו, למתבונן מהצד דון היה נראה כמו איש עסקים ממוצע בגיל העמידה, פרט לדבר אחד – הייתם צריכים להיות אל מתים או בעלי כוחות על טבעיים כדי להיות מסוגלים לראותו.

דון וויליאמס, שבעבר עמד בראש האגף במחלקה לכיטחון המולדת שהגן על הציבור מפני יצורים על טבעיים זדוניים, מת לפני עשרה ימים. ויחד עם זאת הוא עמד שם מולי. רוח רפאים.

בכיתי לצד מיטתו, בזמן שהתקף הלב הקטלני הכה בו, ואחר כך הייתי עדה לשריפת הגופה שלו. בטקס האשכבה הרגשתי כמו זומבית, ואפילו לקחתי את האפר שלו לביתי, על מנת שאוכל לשמור אותו קרוב אליי. אך לא היה לי שמץ של מושג בדיוק עד כמה דון היה קרוב אליי, בהתחשב בכל הפעמים שהיה נדמה לי שקלטתי אותו בזווית העין.

בכל המקרים, שבהם נדמה היה לי כאילו קלטתי הבזקים של

דודי, חשבתי שפשוט מדובר בחזיונות שווא הנובעים מאבל. לפחות עד לפני חמש דקות, כאשר הבנתי שגם בעלי, בונז, יכול לראות אותו.

אף שהיינו במרכזו של בית קברות, שברחביו עדיין היו פזורות גופות מקרב שהסתיים לא מכבר, ועל אף שבגופי היו נעוצים קליעי כסף, שבערו בקרבי כמו מדורות קטנות ומייסרות, לא הצלחתי להפסיק לחשוב על כך שדון לא רצה שאדע, כי הוא עדיין עומד נסתר בצד הקבר.

דודי ממש לא נראה מרוצה מכך שגיליתי את סודו. חלק ממני רצה לכרוך את זרועותיי סביבו ולחבק אותו, בזמן שחלק אחר רצה לטלטל אותו עד שהשיניים שלו ייסדקו.

הוא היה צריך לספר לי, לא להסתתר ברקע ולשחק איתי בגרסה על טבעית של משחק מחבואים! מובן שעל אף דחפיי הסותרים עכשיו כבר לא הייתי יכולה לטלטל את דון וגם לא לחבק אותו. כפות הידיים שלי פשוט יעברו היישר דרך גופו הלא מוחשי. דוד שלי כבר לא יכול היה לגעת בשום דבר – או בשום אדם – גשמי. כך שכל מה שנותר לי לעשות היה לנעוץ בו את מבטי, תוך כדי שאני נאבקת בכלבול, בשמחה ובתדהמה המהולים במידה מסוימת של כעס נוכח מעשה הרמאות שלו.

“אתה לא מתכוון לומר משהו?” שאלתי לבסוף.

עיניו האפורות ננעצו בנקודה לא רחוקה מאחורי גבי. לא הייתי צריכה להסתובב כדי לדעת, שבונוז התקרב אליי. מאז שהפך אותי מבת כלאיים לערפדית מלאה, הייתי יכולה להרגיש את בונז כאילו ההילות שלנו נשזרו בצורה על טבעית. וזה בדיוק מה שקרה, אני מניחה. עדיין לא הבנתי לגמרי את מאפייני החיבור בין ערפדים לאבותיהם, אך הדבר היחידי שידעתי הוא כי החיבור הזה קיים, והוא עוצמתי.

חוץ מאשר במקרים, בהם הגן על עצמו, הייתי יכולה לחוש ברגשותיו של בונז כאילו היו נחל הזורם לתוך נפשי באופן תמידי. כך ידעתי שבונוז מאופק הרבה יותר ממני. תדהמתו הראשונית

נוכח הגילוי, שדון הוא רוח רפאים, התחלפה במבט מהורהר זהיר. אני, לעומת זאת, עדיין הרגשתי נתונה בסערת רגשות. בונז נעמד לצידו וקבע את עיניו החומות בדודי.

"אתה רואה שהיא בטוחה," הצהיר בונז, והמבטא הבריטי נשמע היטב בקולו. "עצרנו את אפוליון, כך שהשלום בין הערפדים לג'ולים הושב על כנו. אתה יכול לעזוב בשלווה. הכול כשורה."

הבנה פרוחה בתודעתי בליווי רגש שכיוון את ליבי. האם זו הייתה הסיבה לכך שדוד שלי לא 'חצה לצד השני' כפי שהיה אמור לעשות? קרוב לוודאי. דון מכור לשליטה אף יותר ממני, ואם כי דחה את הצעותי החוזרות ונשנות לרפא את הסרטן שלו באמצעות הפיכתו לערפד, ייתכן שדאג יותר מדי בנוגע לעוינות ההולכת ומתפתחת בין האל מתים על מנת לשחרר לחלוטין עם מותו. ראיתי לפחות רפאים אחת, שנשארה מספיק זמן כדי לוודא שיקיר ליבה בטוח ומוגן. אין שום צל של ספק שהצורך של דון לוודא, כי אשרוד את הקרב הזה ואגן על המין האנושי על ידי מניעת עימות בין ערפדים לג'ולים, היה העוגן שהחזיק את דון פה; אלא שעכשיו, כפי שאמר בונז, הוא יכול לעזוב.

מצמצתי בעיניי מבעד ללחלוחית שהציפה אותן לפתע. "הוא צודק," אמרתי בקול חנוק.

"אני תמיד אוהב אותך ואתגעגע אליך, אבל אתה... יש מקום אחר שבו אתה צריך להיות כרגע, לא?"

דודי נעץ בנו את מבטו, הבעת פניו חמורת סבר. על אף שכבר לא היו לו ריאות אמיתיות, נשמע כאילו שחרר אנחת רווחה איטית.

"להתראות, קאת," הוא אמר. היו אלה המילים הראשונות שאמר לי מאז יום מותו. ואז האוויר סביבו נעשה אביך, מטשטש את תווי פניו ומאפיל על דמותו. הושטתי את ידי אל ידו של בונז, והרגשתי את אצבעותי החסונות עוטפות את אצבעותיי בלחיצה מנחמת. לפחות דון לא סבל מכאבים, כמו בפעם האחרונה שבה נאלצתי להיפרד ממנו. ניסיתי להעלות חיך על שפתיי בזמן שדמותו של דודי התפוגגה ונעלמה, אך גל חדש של יגון הכה בי בעוצמה.

הידיעה, שהוא הולך למקום שאליו הוא שיך, לא עזרה לשכך את הכאב שהרגשתי נוכח מותו.

בזמן המתין מספר רגעים לאחר שדון נעלם, ואז פנה אליי. "חתלתולה, אני יודע שזה תזמון גרוע, אבל יש דברים נוספים שעלינו לעשות. כמו להוציא את הקליעים האלה מתוך הגוף שלך, לסלק את הגופות –"

"לכל הרוחות," לחשתי.

בזמן שבזנז דיבר, הגיח לפתע דון מאחוריו. הבעת זעף האפילה על פניו של דודי, והוא נופף בזרועותיו במפגן לא אופייני של סערת רגשות.

"מישהו רוצה להסביר לי מדוע, לכל הרוחות, אני לא מצליח לעזוב?"

1

קימטתי את החשבונית שמולי ולא זרקתי אותה, רק מפני שהכומר לא היה אשם בכך שטמינת האפר של דון באדמה קדושה לא הועילה במאום לשליחתו של דודי אל העולם הבא. ניסינו לעשות את כל מה שהחברים שלנו – חיים, אל מתים או כל גרסה אחרת על הסקאלה – הציעו על מנת לאפשר לדוד שלי לעבור מהמישור הזה למישור הבא. אך שום דבר לא עזר, כפי שמעידה עתה נוכחותו של דון הפוסע לצידי, כפות רגליו נוגעות לא נוגעות ברצפה. אפשר להבין את התסכול שלו. ברגע שאדם מת, אלא אם כן המוות היה בסך הכול תנאי מקדים להפיכתו לערפד או לג'ול, ההנחה היא שלא יישאר תקוע בעולם הזה.

כן, כבר הזדמן לי להימצא בקרבת רוחות רפאים – ולאחרונה זה קרה לא מעט – אך בהתחשב במספר האנשים שמתו בהשוואה למספר רוחות הרפאים הקיימות, הסיכויים שאדם יהפוך לקספר עומדים על אחוז אחד, פחות או יותר. אלא שבין אם זה מצא חן בעיניו ובין אם לא, עושה רושם שדוד שלי איכשהו נתקע במצב הנדיר הזה בין העולמות. בשביל משהו שניחן ביכולות כמעט מקיאויליאניות לשלוט בנסיבות, חוסר האונים הנוכחי שלו בוודאי הציק לו במיוחד. "אנחנו ננסה משהו אחר," הצעתי, בעודי מעלה חיוך מזויף על שפתיי. "היי, אתה מנוסה בהתגברות על מכשולים קשים במיוחד. הצלחת למנוע מהציבור האמריקני לגלות מידע על העולם העל טבעי על אף אתגרים מודרניים, כמו מצלמות וידאו בטלפון הנייד, רשת האינטרנט ויוטיוב. אתה תמצא דרך לחצות לצד השני."

ניסיוני לעודדו לא הניב יותר מאשר מבט מלא שנאה. "פביאן מעולם לא מצא דרך לחצות לצד השני," רטן דון, והמחווה שעשה בידו התייחס אל ידידי רוח הרפאים, שארב ממש מחוץ למשרד שלי. "וזה נכון גם לגבי אינספור האחרים, שמצאו את דרכם אלייך מאז שהפכת מגנט לרוחות רפאים".

התכווצתי בתוכי, אך היה צדק בדבריו. חשבתי כי להיוולד לערפד ולבת אנוש היה הדבר הכי לא סביר שיכול לקרות, אבל זה רק הוכיח לי את חוסר האמונה שלי בחוש ההומור המעוות של פיית'. ברגע שהפכתי לערפדית מלאה, הוצבתי במקום הראשון ברשימת האנשים המוזרים ביותר בעולם. לא ניזונתי מדם אנושי כשאר הערפדים. לא, במקום זאת הישרדותי הייתה תלויה בדם של אל מתים, וקיבלתי ממנו הרבה יותר מאשר הזנה בלבד. ספגתי גם – באורח זמני – את כל הכוחות המיוחדים, בהם ניחן הבעלים של אותו דם. לגימה מג'ול, שבמקרה יש לו קשרים אדירים לקבר, הפכה אותי למוקד משיכה שאין לעמוד בפניו לכל רוח רפאים שנקרתה בסביבתי.

ביני לבין עצמי חששתי, כי היכולות השאולות החדשות שלי הן אחת הסיבות לכך שדון עוד לא היה יכול לחצות לצד השני. אני בטוחה שהמחשבה הזאת חלפה גם בראשו, ושזו הסיבה לגישה הזועפת יותר מן הרגיל שאותה הפגין כלפיי.

"תבקשי מהם להיות בשקט, חתלתולה," רטן בונז בעודו נכנס לחדר. "אני לא מצליח לשמוע את המחשבות המזורגגות שלי." הגברתי את עוצמת קולי על מנת לוודא שהוא יגיע גם למרפסת ולחצר האחורית, ולא יהדהד ברחבי הבית בלבד.

"בבקשה, חבר'ה, אתם יכולים להנמיך קצת את הפטפטת?" בן רגע השתתקו תריסר שיחות שונות, על אף שניסחתי את דבריי כבקשה, ולא כפקודה. עדיין הרגשתי אי נוחות מכך שהיכולת החדשה והבלתי רצויה שלי כפתה על רוחות רפאים לציית לכל פקודה שבקעה מבין שפתיי. לא רציתי שתהיה לי השפעה כזאת על אף אחד, לכן נזהרתי מאוד באופן שבו ניסחתי את המסרים שלי מול רוחות הרפאים. ובמיוחד מול הדוד שלי. איך הזמנים השתנו, חשבתי לעצמי.

במשך שנים רבות, כאשר עבדתי בתור אחת מיחידת חיילי העילית של דון, זעמתי על כך שנאלצתי לציית להוראותיו. עכשיו הוא יהיה חייב לציית להוראות שלי, אם ארצה – יכולת שכבר אז השתוקקתי אליה – אך שעכשיו אני משתוקקת להיפטר ממנה.

בונז התרווח בכיסא הסמוך אליי. גזרתו הדקיקה והחסונה הייתה תערוכות משכרת של סקסיות ושל אנרגיה מתפרצת, אף כי ישב בנינוחות וברוגע, כשכף רגלו היחפה מונחת על ירכי. שערו השחור היה רטוב עדיין מהמקלחת, מה שגרם לתלתליו הקצרים להיצמד לראשו. טיפת מים תועה זלגה בעצלתיים במורד צווארו לעבר הרכסים הנוקשים בחזהו, מה שגרם לי ללחץ את שפתיי בתגובה לדחף שלפעת הכה בי לעקוב אחר מסלולה בלשוני.

אילו היינו לברנו, לא הייתי צריכה לדכא את הדחף הזה. בונז בהחלט לא היה מסרב לקצת עונג של אחר צוהריים. יצר המין שלו היה אגדי לא פחות מיכולותיו, אך מפאת שתי רוחות הרפאים, שהשקיפו עלינו, ייאצו החקירות הלשוניות שלי להמתין למועד מאוחר יותר. "אם ימשיכו לצוץ פה רוחות רפאים קולניות נוספות, אני אשתול שום ומריחואנה ברחבי כל הבית," הצהיר בונז כבדרך אגב.

דוד שלי נעץ בו מבט נוקב מתוך ההבנה, שכמויות גדולות של שום ושל מריחואנה ידחו את רוב רוחות הרפאים. "לא לפני שאגיע למקום שבו אני אמור להיות."

השתעלתי, משהו שלא הייתי צריכה לעשות מאז שנשימה כבר לא הייתה בגדר חובה בשבילי.

"עד שהם יצמחו, הכוח הזה אמור כבר לצאת מתוך המערכת שלי. התקופה הארוכה ביותר, שבה השתמשתי ביכולות שאולות, הייתה חודשיים. עברו כמעט חודשיים מאז ש... אתה יודע." עדיין לא כולם ידעו, כי מארי לאבו, מלכת הוודו של ניו אורלינס, הייתה הסיבה לכך שמעמדי היה שווה כעת לזה של מלכת רוחות הרפאים. היה זה דמה שלה, שנאלצתי לשתות. כן, מאוחר יותר הבנתי מדוע הכריחה אותי לעשות זאת, אך בזמנו זה עצבן אותי כהוגן.

"פעם הכרתי רוח רפאים, שהצליחה לחצות תוך שלושה שבועות,"

אמר פביאן מפתח החדר. לאחר שהבחין בחיוכי אסיר התודה, הוא החל לעשות את דרכו פנימה. "אני בטוח שקאת תחשוב על משהו שיעזור לך לצאת למסע," הוא הוסיף בביטחון מופרז. יבורך פביאן. חברי אמת מגיעים בצורות שונות, ולפעמים הם אפילו שקופים.

דון לא נראה משוכנע. "אני מת כבר מעל חמישה שבועות," הוא השיב נמרצות. "שמעת על משהו שלקח לו זמן רב כל כך לחצות לצד השני?" הטלפון הנייד שלי צלצל, וכך היה לפביאן תירוץ לא לענות בזמן שעניתי לשיחה. ההפרעה הגיעה בתזמון טוב, מפני שלפי הבעת הפנים שלו, עושה רושם שהתשובה של פביאן לא הייתה מוצאת חן בעיניו של דון.

"קאת."

לא הייתי צריכה להעיף מבט במספר שעל הצג, ואפילו לא הזדקקתי ליותר מהברה אחת כדי לזהות שמדובר בטייט, הקצין הראשי לשעבר שלי. קרוב לוודאי שהתקשר כדי לשוחח עם דון, אבל מפני שקול של רוח רפאים אינו עובר היטב באמצעות טכנולוגיה, נאלצתי לשמש כמתווכת.

"היי, מה קורה?" אמרתי, בעודי מנופפת בידי אל דון והוגה בשפתיי את המילים זה טייט.

"את יכולה להגיע למתקן הצבאי הלילה?" קולו של טייט נשמע מוזר. רשמי מדי. "היועץ המבצעי של הצוות רוצה לפגוש אותך." היועץ המבצעי? "ממתי יש לנו יועץ מבצעי?" שאלתי. שכחתי כי תקופה ארוכה כבר לא הייתי חלק מהצוות.

"מעכשיו," השיב טייט באדישות.

העפתי מבט בכונן, אך לא טרחתי לחכות למשיכת הכתפיים המאשרת שלו בטרם עניתי. לא היו לנו תוכניות חשובות, והסקרנות שלי הרקיעה שחקים. "בסדר. נתראה בעוד מספר שעות." אל תבואי לבדך, לחש טייט לפני שניתק את הטלפון. גבותיי התרוממו, יותר מפני שדיבר כדי שהמשפט לא יישמע על ידי מי שלא ניחן ביכולות שמיעה על טבעיות מאשר בגלל המילים עצמן.

לא היה לי ספק בכך שאני עדיין לא מודעת לכל הסיפור במלואו. ידעתי כי לא התכוון שאביא אתי את בונז, מפני שטייט ידע שהוא תמיד מלווה אותי בנסיעותיי אל מקום העבודה הישן שלי. טייט בוודאי התכוון למישהו אחר, וישנו רק אדם אחד נוסף שעולה בדעתי.

פניתי אל דון. "מתחשק לך לצאת לטיול?"

מהאוויר נראה המתקן הצבאי כמו בניין שגרתי בגובה קומה, המוקף במגרש חניה גדול ומבוזבז. במציאות היה זה מקלט צבאי ישן מפני נשורת גרעינית, שמתחת למעטה התמים-במתכוון שלו הסתתרו ארבע קומות תת קרקעיות ענקיות.

רמת האבטחה פה הייתה גבוהה במיוחד, כפי שניתן לצפות ממתקן ממשלתי חשאי שמשמש לניטור פעולותיהם של האל מתים. ובכל זאת הופתעתי, כאשר היה עלינו לרחף במשך עשר דקות לפני שהמסוק שלנו קיבל אישור נחיתה. זה לא שסתם החלטנו לקפוץ לביקור בהפתעה, למען השם.

ברגע שבונו ואני יצאנו מהמסוק, עצרו אותנו שלושה שומרים חבושים בקסדות, כאשר ניסינו להיכנס בין הדלתות הכפולות שעל הגג.

"תעודות זהות," פקד השומר הסמוך אלינו.

פרצתי בצחוק. "מצחיק מאוד, קופר."

מגיני הפנים של השומרים היו כל כך כהים, שלא הצלחתי להבחין בתווי פניהם, אבל לכולם היה לב פועם, וקופר הוא היחיד מבין חבריי האנושיים הוותיקים שהוא חכמולוג דיו כדי לנסות תעלול כזה.

"תעודות זהות," חזר ואמר השומר. הוא משך מספיק את צליל המילה כדי שאצליח להבין, כי קולו לא מוכר לי. טוב, אז זה לא קופר וגם לא מדובר בבדיחה. בתנועה בלתי נראית כמעט הידקו השומרים את אחיזתם בכלי הנשק האוטומטיים שלהם.

"זה לא מוצא חן בעיניי," מלמל דון בעודו מרחף לימיני. אף אחד מהשומרים אפילו לא הניד עפעף לכיוונו, אך מובן שבתור בני אנוש הם אינם מסוגלים להבחין בו.

זה לא מצא חן גם בעיניי, אבל היה לי ברור שהשומרים האלה נחושים בדעתם לראות את תעודות הזהות שלנו לפני שנקבל רשות להיכנס. התחלתי לפשפש בכיס, מפני שלמדתי בדרך הקשה שתמיד כדאי לשאת ארנק, גם אם לא חשבתי שאזדקק לו. בונז פשוט חייך אל השומרים.

"אתה רוצה את תעודת הזהות שלי?" הוא שאל בקול חלקלק. "הינה היא." ואז נצבעו עיניו בירוק ברקת בוהק, בזמן שניבים בקעו מתוך שיניו העליונות והתארכו עד קצה יכולתן כמו פיגיוני שנהב קטנטנים.

"תן לנו לעבור, או שנסתלק מפה, ואז אתה תוכל להסביר לבוס שלך כי לאורחים שהזמין היו דברים טובים יותר לעשות מאשר לבזבז את הזמן שלהם." השומר שדרש את תעודות הזהות שלנו היסס במשך דקה ארוכה ומותחת, אולם אז זו הצידה בלי לומר מילה. הניבים התאומים שנצנצו מתוך פיו של בונז נכנסו בחזרה פנימה, ועיניו חזרו לגוון החום הכהה הרגיל שלהן.

טמנתי את הארנק בתוך כיס מכנסיי. נראה כי בכל זאת לא אזדקק לרישיון הנהיגה שלי.

"בחירה נבונה," אמר בונז ונכנס בעקבותיי, בעודי חולפת על פני השומרים, ורוד שלי ממשיך למלמל שזה לא מוצא חן בעיניו. מה אתה אומר, חשבתי לעצמי, אבל לא אמרתי את זה בקול, ולא רק מפני שלא רציתי שיחשבו שאני מדברת לעצמי. היה זה הביקור הראשון של דון במבנה, שאותו ניהל במשך שנים רבות ושבו בסופו של דבר מצא את מותו. עכשיו הוא חזר לשם כיצור על טבעי, שרוב עמיתיו אפילו לא היו מסוגלים לראות. זה בוודאי מתסכל ביותר דרכים מכפי שיכולתי לשער בנפשי.

חצינו את המסדרון לעבר המעלית, וביני לבין עצמי מניתי את השינויים שחלו מאז הפעם האחרונה שבה ביקרתי פה. באזור הזה

היו שני משרדים שוקקי פעילות, אבל הצלילים היחידים, שהעידו עכשיו על פעילות כלשהי, היו קולות פסיעותינו על גבי רצפת הלינוליאום.

כאשר נכנסנו למעלית, לחצתי על הכפתור שייקח אותנו לקומה התת קרקעית השנייה, שם נמצאים משרדי הצוות. ברגע שהדלתות המבריקות נסגרו, שטפה אותי מבפנים תחושת ד'זהיו עוצמתית. הפעם האחרונה, שבה נסעתי במעלית הזאת, הייתה כאשר מיהרתי להגיע אל מיטתו של דון כדי להיפרד ממנו לשלום. כעת הוא עמד לציד, ומבעד לצדודיתו ניתן היה להבחין במעומעם בצד השני של המעלית. אין ספק כי מסלול חיי סטה לכל מיני כיוונים שמעולם לא צפיתי.

"רק שתדעי, אם בזמן ביקורי פה אני אבחין באור לבן ובוהק, אני מתכוון לרוץ היישר לתוכו, עוד לפני שתספיק לומר מילה מזורגת," אמר דודי והפר את הדממה.

המרירות בקולו שעשעה אותי. "אני אעודד אותך לאורך כל הדרך," הבטחתי לו. שמחתי לגלות כי חוש ההומור הארסי שלו לא נעלם על אף השבועות הקשים, שעברו עליו לאחרונה.

המעלית נעצרה, ויצאנו החוצה. באופן אינסטינקטיבי רציתי לרוץ היישר למשרד לשעבר של דון, אך במקום זאת פניתי שמאלה. טייט אמר שהוא לא הרגיש נוח לעבור למשרדו הישן של דון, על אף שהיה זה המשרד הגדול ביותר וכלל בתוכו תחנת פיקוד קטנה. הבנתי אותו היטב. הייתי מרגישה כמו שוודת קברים, אילו הייתי גוזלת דברים מתוך משרדו של דון, בזמן שמבחינה טכנית ניתן לומר שהוא עדיין נמצא פה – אף כי מעט מאוד אנשים בבניין הזה היו מודעים לכך. דוד שלי לא רצה שאף אחד ידע על מעמדו החדש כרוח רפאים, אבל אני סירבתי להסתיר את המידע מכל חברי הצוות האל מתים, שעדיין היו יכולים לראות את דון ולשוחח איתו.

דלת משרדו של טייט הייתה פתוחה מעט. נכנסתי פנימה בלי לדפוק, אף כי ידעתי שאינו לבדו. בתוך המשרד נמצא איתו מישו עם לב פועם. לב פועם ויותר מדי מי קולון לאף רגיש של ערפד.

"היי, טייט", אמרתי, בעודי שמה לב לכך שגופו נראה נוקשה על אף שישב.

הסיבה לדריכותו של טייט נעוצה ודאי בגבר הגבוה והרזה, שעמד מטרים בודדים משולחנו. שיערו המאפיר היה קצוץ בסגנון הגבוה והמוקפד שטייט אהב, אבל משהו בהתנהגותו רימז על כך שתסרוקתו הייתה המאפיין הצבאי היחיד שלו.

עמידתו הייתה רגועה מדי, וכפות ידיו כוסו יבלות, שככל הנראה נוצרו משימוש בעטים, ולא משימוש בכלי נשק. המבט המבוהל ששלח לעברי בחטף העיד על כך שלא היה מודע לנוכחותי לפני שדיברתי, ואף שערפדים בהחלט יכולים להיות חשאים, לא עשיתי שום מאמץ כדי להסוות את כניסתי.

השחצנות שאפיינה את מבטו, לאחר שהתאושש מההפתעה, הובילה אותי לשנות את התווית ששמתי עליו מאזרח לפקיד ממשלתי דעב לכוז. בדרך כלל היו יכולים שני דברים בלבד להסביר גישה כה שופעת ביטחון מופרז בפגישה ראשונה: שפע של יכולות על טבעיות קטלניות, או אדם המאמין בכל תוקף כי הקשרים שלו מאפשרים לו לשחק את המשחק לפי החוקים שלו. ומפני שמר שחצני היה אנושי, נותרה רק האפשרות השנייה.

"אתה בוודאי היועץ המבצעי החדש", אמרתי וחייכתי באופן שהיה נראה ידידותי למי שלא הכיר אותי.

"כן", הוא השיב בקרירות. "קוראים לי —"

"ג'ייסון מדיגאן." קולו של דון דהדר את תשובתו של העובד הממשלתי אפור השיער, והוא נשמע דרוך, המום כמעט. "מה הוא עושה פה?"

2

כיקדתי את תשומת ליבי במדיגאן, ולא הסתכלתי על דון, אף שזה היה האינסטינקט הראשוני שלי. אסור לי להסגיר את העובדה שיש בחדר רוח רפאים. והשאלה הייתה רטורית, מפני שדון ידע שמדיגאן לא יכול לשמוע אותו.

"קאת קרופילד... ראסל," הצגתי את עצמי. טוב, בונז ואני לא היינו נשואים לפי חוק בני האדם, אבל לפי תקנות הערפדים, הקשר בינינו חזק יותר מכפי שפיסת נייר תוכל אי פעם לייצר בין שני אנשים.

גל של עונג שטף את תת המודע שלי, לאחר שפרץ מתוך חומות ההגנה שבונז הקים סביבו ברגע שהמסוק שלנו נחת. הבנתי כי מצאה חן בעיניו העובדה, שהוספתי לשם המשפחה שלי את שם המשפחה שעזימו נולד. זה היה כל מה שהייתי צריכה על מנת להחליט, כי מהיום ואילך אהיה קאת'רין קרופילד ראסל.

על אף שלא הייתי זקוקה לתגובתו של דון כדי להבין שמדיגאן יהיה קוץ בתחת שלי, לא אפשרו לי שנים ארוכות של גינונים, שאותם למדתי בחווה, לא להושיט אליו את ידי. מדיגאן התבונן בה למשך שבריר שנייה לפני שלחץ את ידי. הססנותו חשפה את דעותיו הקדומות נגד נשים או ערפדים, ותהיה הסיבה אשר תהיה – זה בהחלט לא עזר לי לחבב אותו יותר.

בונז ציין את שמו בלי לחוות את הדחף הכפייתי שלי להושיט את ידו, אך מצד שני, את תקופת ילדותו הוא בילה בקיבוץ נדבות או בגניבות בניסיון לשרוד את חייו הקשים בתור הבן הממזר של יצאנית

בלונדון של המאה השמונה-עשרה. בניגוד אליי הוא לא נחשף שוב ושוב להוראות להתנהג בנימוס ולכבד את המבוגרים. הוא לטש את מבטו במדיגאן בלי להניד עפעף, בזמן שכפות ידיו נחו בתוך כיסי מעיל העור שלו וחצי החיוך שלו נראה יותר מתריס מאשר מנומס.

מדיגאן הבין את הרמז. הוא הרפה מידי ולא טרח להושיט את ידו אל בונז. ייתכן אף שבפניו הבזיקה תחושת הקלה קלושה. אם כך, מדובר בדעה קדומה נגד ערפדים. מושלם.

"צדקת, אה?" אמר מדיגאן לטייט בעליזות שנשמעה לי מזויפת.

"הוא אכן הצטרף אליה."

להרף עין הבזיק מבטי לעבר דון. אלוהים אדירים, האם מדיגאן יכול לדאות אותו? הוא אנושי, אך אולי מדיגאן ניחן ביכולות על טבעיות...

"כאשר מדובר בערפדים, אם אתה מזמין את אחד מבני הזוג, גם השני כלול באופן אוטומטי," השיב בונז בקלילות. "מדובר בחוק עתיק יומין, אבל אסלח לך אם אינך מודע אליו." אה, אז מדיגאן התכוון לבונז. כבשתי את נחרת הצחוק שלי. בונז סיפר את האמת, אך גם אילו היה זה שקר, בונז לא היה נשאר מאחור. כבר לא עבדתי פה, כך שגם אם הגישה שלי לא מצאה חן בעיני מדיגאן, הוא לא יכול היה לאיים עליי בשום פנים ואופן. והגישה שלי אכן לא תמצא חן בעיניו, את זה הייתי יכולה להבטיח לו.

"מה הקטע עם בדיקת תעודות הזהות על הגג?" שאלתי בניסיון לקטוע את דו קרב נעיצת המבטים בין מדיגאן לבונז, שבה היועץ עתיד היה להפסיד. אף אחד לא יכול לגבור על ערפד בדו קרב נעיצת מבטים.

מדיגאן הסב אליי את תשומת ליבו, וניחוחו הטבעי החמצמץ ניכר בעדינות מתחת לריח החזק של התכשירים הכימיים.

"אחת הטעויות, שבהן הבחנתי עם הגעתי לפני יומיים, הייתה כי אף אחד לא בדק את תעודת הזהות שלי ברגע שנחתי. המתקן הזה חשוב מכדי שאניח לו להיפגע בגלל משהו פשוט כמו בדיקה ביטחונית רשלנית."

טייט זעף, ובוהק ברקת הופיע בעיני האינדיגו שלו. אני פשוט פלטתי נחרת צחוק.

"אם אתה מגיע בכלי טיס, הם יכולים לשער שאחרי שווידאו פעמיים את זהותו של כלי הטיס, של הצוות ושל תוכנית הטיסה, הרי שמי שנכנס הוא מי שאמור להיכנס. במיוחד אם הזמנת את האנשים האלה הנה. אבל אם הם לא היו מוזמנים הנה, והם עדיין היו מצליחים לעבור את כל השלבים האלה, תעודות זהות מזויפות היו החלק הקל ביותר. מלבד זאת" – נחרת צחוק נוספת – "אם מישהו שלא אמור להיות פה היה מצליח להגיע הנה באמצעות כלי טיס, נרמה לך שהוא היה מסוגל לברוח מפה בזמן שכלי הטיס שלו נמצא בטווח הירי של כלי הנשק שלנו, וכי ישנם מספר ערפדים שמסוגלים לאתר אותו באמצעות חוש ריח בלבד?" במקום להתגונן בעקבות הניתוח הבוטה שלי בנוגע לחוסר התועלת שבבדיקת תעודות הזהות, מדיגאן נעץ בי את מבטו המהורהר.

"שמעתי שקשה לך עם קבלת סמכות ועם ציות להוראות. עושה רושם שהשמועות לא היו מופרזות."

"לא, זאת האמת לאמיתה," השבתי בחיוך עליז. "אילו עוד שמועות שמעת?" הוא הניף את ידו במחוות ביטול. "יותר מכדי לציין את כולן. חברי הצוות הקודמים שלך כל כך שיבחו ופיארו את שמך, שפשוט הייתי חייב לפגוש אותך."

"כן?" לא האמנתי שזאת הסיבה שבגללה הוזמנתי הנה, אבל החלטתי לשתף פעולה. "ובכן, לא משנה מה תעשה, תתעלם מכל מה שאימא שלי אומרת עליי."

מדיגאן אפילו לא גיחך. נאד נפוח.

"מה בכלל עושה יועץ מבצעי, אני תוהה?" שאל בונז, כאילו שלא השתמש ביכולות קריאת המחשבות שלו על מנת לצותת למחשבותיו של מדיגאן החל מהרגע שהגענו.

"מוורא שהחלפת ההנהלה במחלקה הרגישה ביותר של המחלקה לביטחון המולדת מתבצעת בצורה חלקה ככל האפשר לטובת הביטחון הלאומי," אמר מדיגאן, והשחצנות שוב נשמעה היטב בקולו. "במהלך

השבועות הבאים בכוונתי לסקור את כל הרשומות והתיעודים. משימות, אנשי צוות, תקציבים, הכול. המחלקה הזאת חשובה מכדי שנסתפק בתקווה בלבד, שסמל בראדלי יכול לשאת בתפקיד ניהולה." טייט אפילו לא הניד עפעף, על אף שהעלבון המרומז בוודאי הכאיב לו. חרף כל הבעיות, שהיו לי איתו בעבר, אף אחת מהן לא הייתה קשורה ליכולת שלו, למסירות שלו או למוסר העבודה שלו. "עכשיו, לאחר שדון כבר לא איתנו, אתה לא תמצא אדם מיומן יותר לניהול המקום הזה," אמרתי בשקט.

"זאת לא הסיבה שהוא כאן," אמר דון בזעף. הוא שתק במהלך הדקות האחרונות, אבל כעת נשמע נסער יותר מכפי שאי פעם שמעתי אותו. האם בעקבות הפיכתו לרוח רפאים נפגמה יכולת דוד שלי-שבדרך כלל היה שלו-לשלוט ברגשותיו, או שמא לו ולמדיגאן יש עבר משותף ושלילי?

"המטרה שלו חשובה יותר מאשר פיקוח על עבודתו של טייט," הוסיף דון.

"מעניין אותי במיוחד לעבור על הרשומות שלך," אמר לי מדיגאן, שלא היה מודע לשיחה הנוספת שהתקיימה בחדר.

משכתי בכתפיי. "תבלה בנעימים. אני מקווה שאתה אוהב סיפורים על ילדים רעים – או ילדות רעות – שבסופו של דבר מקבלים את מה שמגיע להם."

"זה סוג הסיפורים האהוב עליי ביותר," השיב מדיגאן עם זיק בעיניו, שהטריד את מנוחתו.

"האם דייב, חואן, גרי ואימא שלי נמצאים בחדרים שלהם?" שאלתי. אם אכלה עוד הרבה זמן בחברתו, ייתכן שרגשותיי יגברו על השכל הישר שלי, וזה לא ייגמר טוב. המהלך החכם ביותר מצידי הוא להעמיד פני צייתנית ולאפשר לטייט לגלות, האם מדיגאן באמת פועל מתוך מניעים נסתרים.

"מדוע את רוצה לדעת היכן הם נמצאים?" שאל מדיגאן, כאילו שיש לי כוונות זדוניות ושתפקידו להגן עליהם מפניי.

חיוכי הסתיר את העובדה, שחרקתי בשיניי. "מפני שאם אני כבר

פה, אני רוצה לומר שלום לחברים ולמשפחה שלי, "הצלחתי להשיב בעודי חשה גאווה על כך שלא סיימתי את המשפט בשמוק. "החיילים והחניכים עסוקים מכדי לעזוב את כל מה שהם עושים רק מפני שמבקרת רוצה לפטפט, "אמר מדיגאן בקרירות. הניבים שלי החלו לבצבץ מרצונם החופשי, וכמעט חשתי בהם נוכח רצוני העז למחוק את הבעת הפנים השחצנית מפרצופו המקומט מעט של מדיגאן. נראה שהחצנתי חלק מרגשותיי, מפני שבסופו של דבר הוא הוסיף, "אני חייב להזהיר אותך, כל פעולה עוינת שתינקט נגדי תיחשב כמתקפה נגד ארצות הברית עצמה." "שמוק יהיר, "התפרץ דון והחל להתקדם לעבר מדיגאן, אולם לפתע נעצר, כאילו נזכר שבמצבו הנוכחי אין שום דבר שהוא יכול לעשות לו.

אות אזהרה קלוש חלחל לתוך רגשותיי הזועמים, אזהרה שקטה מצידו של בונז, שנועדה להזכיר לי לשלוט בעצמי. שמעתי בעצתו ואילצתי את הניבים שלי לחזור פנימה ואת העיניים שלי להפוך מצבע ירוק עז בחזרה לגוון האפרפר הרגיל שלהן.

"מאין קיבלת את הרושם שאתקוף אותך?" שאלתי, בעודי מתאמצת להישמע תמימה ומופתעת כמיטב יכולתי, תוך כדי שבמחשבותיי אני עושה ממנו קציצות.

"אומנם אני חדש פה, אבל בחנתי בקפידה את כל הרוחות על אודות המין שלך, "אמר מדיגאן וזנח את גינוניו הרשמיים המתנשאים כדי להפגין את העוינות העירומה המסתתרת מתחת. "בכל הדיווחים מדובר על כך שעייני הערפדים משנות את צבען ממש לפני שהם פותחים במתקפה."

בונז פרץ בצחוק, צליל מלטף שסתר את האנרגיה המסוכנת שהחלה לבצבץ מבעד לחומותיו. "הבלי הבלים. העיניים שלנו הופכות לירוקות מסיבות שכלל לא קשורות לכוונה להרוג – ואני ראיתי ערפדים קורעים גרונות לגזרים ללא כל שינוי בצבע העיניים שלהם. האם זאת הייתה החוויה היחידה שלך עם ערפדים? דו"חות?" המילה האחרונה נאמרה במעין לגלוג מנומס. מדיגאן הזדקף במקומו.

"חוויתי מספיק כדי לדעת, שיש ערפדים המסוגלים לקרוא מחשבות."

"זה לא צריך להטריד אותך. לגברים, שאין מה להסתיר, אין שום סיבה לחשוש, נכון, חבר?" המתנתי לראות האם מדיגאן יתחרפן ויאשים את בונז בכך שחיטט בנבכי תודעתו במהלך השיחה הזאת, אך הוא פשוט סידר את המשקפיים שלו, כאילו שלמיקום שלהם על אפו יש חשיבות עצומה.

"אימא שלך והאחרים יסיימו את האימון בעוד שעה," אמר טייט – המילים הראשונות שיצאו מפיו מאז שנכנסנו לתוך משרדו. "את יכולה לחכות פה, אם את רוצה. מדיגאן בדיוק התכוון לעזוב."

"אתה משחרר אותי?" שאל מדיגאן בשמץ של תדהמה. הבעת פניו של טייט נותרה חתומה. "ממש לפני שקאת הגיעה הנה, אמרת שהספיק לך ממני להיום, לא ככה?" סומק עדין כיסה את לחייו של מדיגאן. לא הייתה זאת מבוכה, כפי שקלטתי מריחו המהול ברמזים של נפט, אלא זעם המרוסן בקפידה.

"נכון," הוא השיב בקצרה. "אתה תדאג שהדו"חות האלה יהיו מוכנים בשבילי בבוקר? אני מניח שלמישהו כמוך לא תהיה שום בעיה להישאר ער במשך הלילה."

איזה שמוק. הניבים שלי שוב עשו את הקטע של תני לנו לגמור אותו!, אבל הפעם הסתרתי אותם בתוך החניכיים שלי, בזמן שגם מנעתי מהגוון הירוק המשכנע להופיע בעיניי.

ואז מדיגאן הסתובב אלינו. "קאת. בונז." הוא אמר את השמות שלנו כאילו אנחנו צריכים להתנצל עליהם, אבל פשוט חייכתי כאילו שלא הוצאתי את הקרביים שלו כבר כמה פעמים בפנטזיות שלי.

"היה פשוט נפלא לפגוש אותך," אמרתי, בעודי מושיטה אליו את ידי בשנית, מפני שידעתי שהוא לא רוצה לגעת בה.

הוא לחץ את ידי באותה הססנות שאותה הפגין בפעם הקודמת. לא הידקתי את לחיצתי בידו ברגע שאחזתי בה, אבל בהחלט היה לי קשה לעמוד בפיתוי.

ברגע שהרפיתי מידו, יצא מדיגאן במהירות ממשרדו של טייט והותיר אחריו עננה של אפטרשייב ושל עצבים. "אני הולך לעקוב אחריו", אמר דודי באדישות. "ואני לא חוזר איתך מאוחר יותר, קאת." העפתי מבט בטייט, שהנהג לעברי במחווה נראית אך בקושי. למען האמת, הוקל לי שלא ניסה להתווכח. דון יכול לעקוב אחר מדיגאן בצורה יעילה הרבה יותר מכל אדם אחר. אולי מדיגאן נמצא פה מפני שדוד סם פשוט פיתח פרנויות מעצם העובדה שיש ערפד האחראי על פרויקט, אשר מטרתו לצוד את האל מתים ולהסתיר את קיומם. אם כן, מדיגאן יבזבז הרבה מכספי המיסים על בדיקה קפדנית של הפרויקט הזה, רק כדי להגיע למסקנה שטייט יכול לשאת בתפקידו של דון בצורה יוצאת מגדר הרגיל. העבר שלו נקי מכל רבב, כך שלא חששתי מכך שמדיגאן יחשוף שלדים כלשהם המסתתרים בארוננו של טייט – מטפוריים או אמיתיים.

אלא שזו לא הייתה הסיבה, שבגללה שמחתי כי דוד שלי מתמקד במדיגאן יותר מאשר במציאת דרכו אל הפתח הנצחי המוביל אל הצד השני. אם מדיגאן נמצא פה מסיבה זדונית יותר, דון יוכל להתריע בפנינו על כך מהר יותר מכל אחד אחר. האמנתי שטייט, דייב וחואן יוכלו להיחלץ מכאן, במקרה שסלידתו של מדיגאן מהאל מתים תקבל תפנית שלילית יותר; אבל אימא שלי, חרף כל התעוזה שלה, לא הייתה קשוחה כמוהם.

וגם לא מדובר בסתם מבנה רגיל, שבו היא יכולה פשוט לעשות חור בקיר ולברוח.

הקומה התת קרקעית הרביעית נבנתה על מנת להחזיק ערפדים בניגוד לרצונם. ומי כמוני יודעת. אני תכננתי אותה בתקופה שבה לכדתי ערפדים, על מנת שהמדענים של דון יוכלו לייצר תרופת פלאים סינטטית בשם 'ברמס'. בזכות התרופה הזאת, שהופקה ממרכיב הריפוי שנמצא בדם האל מתים, נותרו כמה מחברי הצוות שלנו בחיים, לאחר שספגו פציעות חמורות במיוחד. ואז בוגז הצטרף לפרויקט, ודון התגבר על הפחד שלו מכך שדם ערפדים גולמי –

שהוא הרבה יותר יעיל לריפוי מאשר 'ברמס' – יהפוך את כל מי ששותה ממנו לרשע.

בזנו תרם מהדם שלו כמות מספקת כדי לאפשר לדון לטפל בחברי צוות פצועים במידת הצורך, וכתוצאה מכך נותרו תאי הערפדים בקומה התת קרקעית הרביעית במשך שנים ארוכות.

אבל זה לא אומר שאי אפשר לחזור להשתמש בהם, במקרה שדון צודק ומדיגאן הגיע למען הגשמת מטרה מעבר להערכה שגרתית.

או שאולי בתקופה האחרונה ספגתי כל כך הרבה חרא, שכעת הנחתי את הגרוע מכול לגבי כולם, בין אם הייתה לי סיבה הגיונית לעשות זאת ובין אם לא. נדתי בראשי בניסיון לנקות אותו. על אף הזעם שמדיגאן עורר בי, לפני זמן לא רב גם דון החזיק באותן דעות קדומות בנוגע לערפדים. לכל הרוחות, לפני לא יותר משמונה שנים חשבתי שערפד טוב זה ערפד מת! כן, הגישה של מדיגאן זעקה מנוול ביורוקרטי חשדני, אבל קיוויתי כי לאחר שיעביר מעט זמן בחברת טייט, חואן, דייב ואימא שלי, הוא יבין שיצורים על טבעיים מורכבים הרבה יותר מכפי שהבין מעיון ברו"חות על אודות מקרי רצח מסווגים. "אז מה את חושבת עליו?" שאל טייט לאיטו, הנוקשות כבר לא ניכרת בקולו.

"כי כנראה הוא ואני לא נהיה החברים הכי טובים בעולם", השבתי בתמצות. "ייתכן שהשיחות בחדר הזה מוקלטות, כך שאין צורך להכביר מילים."

טייט פלט נחרת צחוק. "גם אני קיבלתי רושם דומה. אולי טוב ש... הנסיבות הן כמו שהן."

לפי התייחסותו הזהירה של טייט למצב של דון, היה ברור כי גם הוא אינו נוטל שום סיכון מחשש שהקלטה של השיחה שלנו תמצא את דרכה לידי של מדיגאן.

משכתי בכתפיי בהסכמה. "אני מניחה שבאמת יש סיבה מאחורי כל מה שקורה."

3

כאשר בונז ואני נכנסנו למכונית כדי לנסוע הביתה, השעון הצביע על שעה לפני עלות השחר. היינו יכולים להגיע לבית שלנו בבלו רידג' מהר יותר, אילו היינו עושים את כל הדרך בטיסה, אבל העדפנו למשוך פחות תשומת לב ולהשאיר את המסוק שלנו בשדה התעופה הפרטי המקומי. על אף שהשכן הקרוב ביותר אלינו נמצא במרחק קילומטרים מאיתנו, למסוק בא והולך יש נטייה למשוך הרבה יותר תשומת לב ממכונית. ככל שנשמור על פרופיל נמוך יותר בקרבת הבית שלנו, כך המצב שלנו יהיה טוב יותר.

ברגע שנכנסנו למכונית שלנו, בונז ואני היינו יכולים לדבר באופן חופשי. הסעיף הראשון ברשימת המטלות שלי, לאחר שאישן קצת, היה לסרוק את המסוק בחיפוש אחר מכשירי ציטוט. קיבלתי את הרושם שמדיגאן הוא טיפוס, שבעיניו זה עניין של מה בכך להשתיל במסוק שלנו מכשירי ריגול וציתות בזמן שהיינו בפגישה עימו. לכל הרוחות, כאשר התחלתי לעבוד עם הצוות, וכולם חששו שמא אעבור לצד האפל, דון התקין ברכב שלי מכשירי ציתות ועקב אחריי במשך עשרים וארבע שעות ביממה. נדרשו לדוד שלי שנים ארוכות כדי לבטוח בי מספיק ולוותר על מכשירי הציתות והמעקב. משהו אמר לי שלמדיגאן יידרש זמן רב יותר.

"אז איך זה להיות בתוך הראש שלו?" שאלתי.

בונז התבונן בי מזווית העין, בעודו מנווט בכביש המתפתל. "חשוך. אין ספק שהוא חושד ביכולות שלי ושהוא הקים חומת הגנה מוצלחת מפניהן."

"באמת?" מדיגאן לא עשה עליי רושם כאדם שניחן ביכולת המנטלית הנחוצה לסיכול יכולת קריאת המחשבות של בונז, אך אני מניחה כי פירוש הדבר הוא שהמעטתי ביכולותיו.

"הוא כל הזמן חוזר על חרוזים בתוך הראש שלו, כך שזה מה שקלטתי בעיקר," השיב בונז בהתפעלות מרוגזת. "הצלחתי לקלוט כמה דברים מבעד לחרוזים, כמו זה שהוא מאמין שאם יתכסה במי קולון הוא ישבש את יכולתם של ערפדים להריח את רגשותיו ושהוא תיעב את דון. עצם אזכור שמו של דודך עורר בתודעתו סופה של עלבונות."

"עושה רושם שגם דון לא חיבב אותו יותר מדי."

בפעם הבאה שבה אפגוש את הדוד שלי, אצטרך לשאול אותו על העבר שלהם. אולי מדובר בסיפור פשוט, כמו תחרות על אישה; אחרי הכול לא היה צריך יותר מזה כדי להצית את מלחמת טרויה.

ובכל זאת, כל זמן שמדיגאן המשיך לפעול בצורה גלויה, אין כל חשיבות למה שקרה בינו לבין דון. מדיגאן חושב שדוד שלי מת ואיננו עוד. הוא לא ידע כי צדק רק לגבי החלק הראשון.

"יש לו גם חוסר אמון מובהק בערפדים, כפי שוודאי הצלחת לנחש," הוסיף בונז. "ומלבד זאת כל מה ששמעתי זה מספיק חזרות על 'שרה שרה שיר שמח' כדי לרצות לנעוץ לעצמי יתר בעין."

פרצתי בצחוק. אולי מתחת לשחצנות ולדעות הקדומות של מדיגאן מסתתר חוש הומור. זה העניק לי תקווה. גאוה אינה הפגם הכי גרוע שאפשר לדמיין, ודעה קדומה בנוגע לערפדים יכולה להשתנות בחלוף הזמן. אך היעדר חוש הומור זה פגם שקשה להתגבר עליו, לדעתי האישית.

"אני אסיר תודה על כך שכישורי קריאת המחשבות שלי לא עבדו קודם לכן," רטן בונז. "התמזל מזלך."

מפני שהדם של בונז הפך לחלק בלתי נפרד מהתזונה שלי, הייתי יכולה, רוב הזמן, לקרוא את מחשבותיהם של בני אנוש; אך מדי פעם התפוגגה היכולת הזאת ונעלמה. ייחסתי זאת לעובדה, שקריאת מחשבות הייתה יכולת שבונז ירש רק לאחרונה, כאשר אחד השולטים שלו, מנצ'רו, חלק עימו חלק מיכולותיו המדהימות באמצעות קשר

דם. חבל שמדי פעם לא זכיתי להפסקות גם ממערכת האיתורית העל טבעית שלי, אך מצד שני, מיץ הקסמים העל טבעי בדמה של מארי לאבו תסס במשך מאות שנים.

סוף סוף פנינו אל שביל החציץ האחרון המוביל לבית שלנו; אך מפני שהבית שלנו עמד בראש הר קטן, עברו מספר דקות נוספות עד שהגענו אל שביל הגישה אל הבית.

רוחות רפאים רבות ישבו בבטלה על המרפסת שלנו ובחורשות המקיפות את הבית, והאנרגיה שלהן גרמה לעורי לעקצץ מעט. כל הראשים הופנו לעברי ברגע שהמכונית שלנו נעצרה, אולם הן לפחות לא האיצו בי כאשר יצאתי החוצה. כבר מספר פעמים נאלצתי להסביר להן, שעל אף שאני מעריכה את ההתלהבות שלהן, רק לחתול שלי מותר להיכרך סביב רגליי כשאני חוזרת הביתה.

"שלום לכולן", אמרתי וחגתי במעגל כדי לברך אותן לשלום.

ואז הושטתי את כפות ידיי לפנים, האות שלי לכך שמי שרצתה הייתה יכולה להתעופף על גביהן. בבת אחת החל זרם בלתי פוסק של דמויות כסופות להתקרב אליי, וכפות ידיי כמעט בערו מהמגע שהרוחות יצרו עימן.

עדיין הרגשתי כאילו שמדובר בגרסה מוזרה להפליא של עונג קבוצתי, אבל עם הזמן גיליתי, שרוחות רפאים השתוקקו למגע, אף כי חלפו דרך מי – ומה – שבא עימן במגע. ולפחות כפות הידיים שלי היו איבר, שהרבה יותר הולם לרחף דרכו, לעומת איברים אחרים, דרכם חלקן התעופפו 'בטעות'. מימוש צו הפינוי האוטומטי לכל רוח רפאים, שהתעופפה מתחת לחגורה, שם קץ מוחלט לתקריות הללו.

בזנו פלט נחרת בזו בעודו חולף על פניי ונכנס הביתה. ידעתי כי אינני היחידה שמונה את הימים עד שהכוחות ששאלתי ממלכת הוודו יתפוגגו וייעלמו מדמי. אף שהוא הבין את הסיבות מאחורי זה, בזנו אהב את העובדה, שאינספור נשים וגברים חולפים במהירות דרך בשרי בערך באותה מידה שאני אהבתי להיתקל באינספור ממאהבותיו לשעבר.

ברגע שסיימתי עם ברכת השלום הייחודית שלי, נכנסתי פנימה

ותליתי את מעילי על הכיסא הקרוב ביותר. קולו של בונז מנע ממני להתרווח בכיסא, מבטאו האנגלי מודגש מרוב זעם.

"פביאן דו בראק, אני מקווה שיש לך סיבה טובה לעשות את זה?" הו, לא. בונז לא היה משתמש בשמו המלא של פביאן אלא אם כן הוא עצבני, וכאשר הסכמנו לכך שפביאן יגור איתנו היו רק מספר חוקים בודדים, שעליהם הסכמנו. ברגע שנכנסתי לסלון, ראיתי אילו מאותם חוקים פביאן הפר.

"הממ... שלום," אמרתי לרוח רפאים של אישה המרחפת לצידו של פביאן. היא לבשה שמלה שחורה וחסרת צורה למדי, שעשתה כמיטב יכולתה להסתיר את מה שכנראה היה גזרה של מרילין מונרו מהתקופה שהיה לה עור, ושערה האסוף בקפידה רק הדגיש את היופי הטבעי של פניה.

נראה כאילו בונז לא התרגש מפניה הנאות של רוח הרפאים החדשה. הוא המשיך לנעוץ בפביאן את מבטו המאיים, תוך כדי שגבתו השחורה מורמת בהתרסה. פביאן ידע שרק הוא ודודי הורשו לרחף לתוך הבית שלנו. אחרי הכול נאלצנו לקבוע כמה חוקי יסוד על מנת לשמור על הפרטיות שלנו. אחרת היו רוחות רפאים עוקבות אחרינו מחדר לחדר, ואפילו עוקבות אחריי ואחרי בונז לתוך המקלחת או מקריינות בזמן אמת את פעילותנו בחדר השינה. כל הקטע הזה של לעבור דרך קירות גרם לרוב רוחות הרפאים לשכוח את ההבדל בין התנהגות הולמת להתנהגות שאינה כזאת.

"אני יכול להסביר," פתח ואמר פביאן, תוך כדי שהוא מתבונן בי מעבר לכתפו של בונז בעיניים מפצירות.

"תרשה לי להסביר," אמרה רוח הרפאים במבטא, שאפשר אולי לתארו כגרמני. "קודם כול תרשה לי להציג את עצמי. קוראים לי אליזבת'."

היא קדה קידה בעודה מדברת, תחילה בפני בונז ואחר כך בפניי, קולה היה שלו על אף אי הנוחות שניכרה בה.

חלק מהדריכות נעלמה מכתפיו של בונז, שעה שקד קידה בחזרה, תוך כדי שהוא מושיט את רגלו לפניו בסגנון שיצא מהאופנה מאות שנים לפני שנולדתי.

"בונז", הוא השיב וזקף את גבו. "נעים להכיר." כבשתי את חיוכי. בונז אומנם מסוגל להתעלם מידו המושטת של מדיגאן בלי לחשוב פעמיים, אך תמיד הייתה לו חולשה לנשים. אני הסתפקתי בשליחת חיוך לעבר אליזבת' ובהנהון ראש לבבי, בזמן שאמרתי לה את שמי. היי, מעולם לא קדתי קידה בחיי, אבל אהיה מוכנה ללמוד לעשות זאת רק כדי לראות את בונז עושה זאת שוב. איכשהו הוא הצליח להפוך את המחווה הרשמית הזאת לסקסית.

"פביאן חשב שלא חכם לחשוף את נוכחותי בפני האחרים," אמרה אליזבת' והסיטה את תשומת ליבי מהמחשבות שחלפו בראשי. "לכן ביקש ממני להמתין לשובכם בתוך הבית."

היא דיברה בעיקר אליי, על אף שמבטה הופנה לעבר בונז יותר מפעם אחת. אני מניחה שנפוצה השמועה, כי בונז אינו נלהב במיוחד בנוגע לפופולריות החדשה שלי בקרב רוחות הרפאים.

"מה הבעיה שהאחרים ידעו שאת פה?" תהיתי בקול. נכון, ייתכן שחלק מרוחות הרפאים יתרעמו על כך שאלוזבת' נמצאת בפנים, בזמן שהם קיבלו הוראות מפורשות לא לפלוש מבעד לקירות הבית, אבל לא כל יום הצליח פביאן לשכנע בחורה שווה לחזור איתו הביתה – "בעיני רבים מבני מיני אני נחשבת מנודה." מילותיה נאמרו

בלחישה כה רפה, שלא הייתי בטוחה כי שמעתי אותה נכון. "מנודה?" שאלתי. אפילו לא היה לי מושג, שלרוחות רפאים יש ככלל מנודים. לכל הרוחות, עושה רושם כי שום קבוצה לא יכולה להסתדר לגמרי, בין אם בעולם הזה ובין אם בעולם הבא. "למה?" אליזבת' משכה בכתפיה בעודה פוגשת במבטי. "מפני שאני מנסה להרוג רוח רפאים אחרת."

גבותי התרוממו, בזמן שאינספור שאלות געשו בתוך מוחי. בונז שרק בהשתאות, לפני שהסתובב אליי וחייך בעייפות. "מוטב כבר שנרגיש נוח למשך שארית ההסבר, אז למה שלא נשב?" פביאן החווה בראשו לעבר החלונות המכוסים בוילונות. "אולי לפני כן תוכלי לארגן לנו מעט פרטיות, קאת?"

נכון. ייתכן שרוחות הרפאים האחרות לא יכולות לראות את

המבקרת החדשה והמסתורית שלנו, אבל אם הן יתעופפו קרוב מדי אל הבית, ייתכן שישמעו בטעות את המשך השיחה עם אליזבת'. נאנחתי בכבדות.

"חכו פה. אני כבר חוזרת."

לאחר שהתעקשתי בנימוס, שכל האנשים השקופים יפנו את המקום למשך השעה הקרובה, חזרתי היישר אל הסלון. בונזו ישב על הספה, בידו כוס ויסקי ריקה למחצה. ערפדים הם בין הבודדים שיכולים לטעון בכנות כי הם שותים בשביל הטעם, מפני שלאכזהול יש השפעה אפסית עליהם.

פביאן ואליזבת' ריחפו מעל הספה בתנוחות ישיבה מול בונזו. אני התיישבתי סמוך לבעלי ותחבתי את רגליי תחת ישבני – בשביל חמימות יותר מאשר בשביל נוחות. בגבהים האלה מביאות איתן השעות שלפני עלות השחר בראשית הסתיו טמפרטורות קרירות יותר. אילולא קיווייתי לפרוש למיטה בקרוב, הייתי מבעירה אש באח. למרבה מזלי, החתול שלי, הלסינג, פירש את תנוחת הישיבה שלי כסימן לזנק מאדן החלון שלו אל הספה לידי. גופו הפרוותי היה כמו כבשן קטן, בעודו מתמקם על רגליי.

"אז", אמרתי ומשכתי את המילה, בזמן שגירדתי את הלסינג מאחורי אוזניו, "מאיפה אתם מכירים?"

"נפגשנו בניו אורלינס, לפני מספר עשורים", אמרה אליזבת'. "בינוי 1935", הוסיף פביאן לפני שגירד את אחת מפאות הלחיים שלו במבוכה. "אני זוכר, מפני שאז... הממ... הייתה זו שנה חמה יותר מהרגיל." כמעט נשכתי את לחיי מבפנים בניסיון לכבוש את פרץ צחוקי. פביאן דלוק על רוח הרפאים המקסימה! התירוץ העלוב שלו לכך שהוא זוכר את החודש והשנה, שבהם נפגשו, בזמן שרוחות רפאים אפילו לא מרגישות טמפרטורות, השתווה רק למבט ששלח לעברה לפני שעטה ארשת פנים חתומה. כן, הוא בהחלט התאהב בה קשות.

"טוב, אז שניכם חברים כבר תקופה ארוכה, אבל לא הגעת הנה רק בשביל לבקר חבר, אז מה מביא אותך הנה, אליזבת'?"

הנחתי שזה קשור איכשהו לרוח הרפאים שרצתה להרוג, אבל אם כן, זה לא יום המזל שלה. בתור התחלה לא הייתי רוצחת שכירה בשביל כל מין, ובנוז בעצמו כבר פרש מזמן מהמלאכה הזאת. כך שקטילת רוח רפאים הייתה מחוץ לטווח היכולות שלי, גם אם הייתי חווה דחף פתאומי ללכת לכסח שדים, מה שממש לא יקרה. היא שילבה את ידיה בחיקה ושזרה את אצבעותיה יחדיו. "בשנת 1489, בגיל עשרים ושבע, העלו אותי על המוקד באשמת כישוף," היא פתחה ואמרה ברכות.

על אף שזה קרה לפני יותר מחמש מאות שנה, התכווצתי בחלחלה. העלו אותי על המוקד בעבר, ובשתי הפעמים היה מדובר בחוויות מייסרות.

"אני מצטערת," אמרתי.

אליזבת' הנהנה בראשה בלי להסיט את מבטה מידיה. "לא הייתי מכשפה," היא הוסיפה, כאילו זה שינה איכשהו את הדרך המזוויעה שבה הוציאו אותה להורג. "הייתי מיילדת, שהעזה להתריס כנגד שופט השלום המקומי, כאשר האשים אימא בכך שחנקה בכוונה את התינוק שלה באמצעות חבל הטבור שלו. הטיפש הזה לא ידע דבר על הסיבוכים, שעלולים להיגרם במהלך הלידה, וזה בדיוק מה שאמרתי לו. זמן קצר לאחר מכן הוא ביקש לזמן אליו את היינריך קרמר."

"מי הוא היה?"

"רוצח מנוול," השיב בונז, לפני שאליזבת' הספיקה לענות. "הוא כתב את מאליאוס מאלפיקארוס – פטיש המכשפות, ספר שהוליד כמה מאות שנים של ציד מכשפות. לפי קרמר, כל מי שלבשה חצאית." אז אליזבת' נרצחה בידי פנאט רצחני עם מקרה חמור של מיוזוגניה. ידעתי מה זה שפנאט מסמן אותך, וזה רק גרם לי להזדהות איתה אף יותר.

"אני מצטערת," אמרתי, והפעם ביתר כנות. "אני יודעת איך קרמר מצא את מותו, אבל אני מקווה שזה היה בתהליך ארוך וכואב."

"זה לא מה שקרה," היא אמרה, ומרירות נשמעה בקולה. "הוא נפל מהסוס שלו, שבר את המפרקת ומת בו במקום, במקום שידרכו עליו וישאירו אותו לסבול."

"זה לא הוגן," הסכמתי, בזמן שחשבתי כי קרמר לפחות יזכה לטעום מהתרופה הדליקה שלו בגיהינום.

בזנו שלח באליזבת' מבט ארוך ומהורהר. "את יודעת לא מעט פרטים על מותו, אה?"

אליזבת' פגשה במבטו הנוקב. במצבה המעורפל למחצה היו עיניה בצבע כחול בהיר, מה שגרם לי לתהות אם, כשהייתה בחיים, היו עיניה בגוון אינדיגו כהה, כמו עיניו של טייט.

"כן, אני זו שהבהילה את הסוס שלו, שפחד כאילו ראה רוח רפאים," היא השיבה בהתגוננות, לא מודעת למשחק המילים. "רציתי לנקום בו על מה שעולל לי ולשים סוף למותן של נשים נוספות בעיירה שאליה רכב."

"כל הכבוד לך," מיהרתי לומר. אם היא ציפתה שנשפוט אותה, פירוש הדבר שלא שמעה הרבה על אודותיי. או על אודות בזנו. "הלוואי שהייתי יכולה ללחוץ את ידך."

"בהחלט," אמר בזנו והרים את הוויסקי שלו במחווה של כבוד. במשך מספר שניות נעצה בנו אליזבת' את מבטה. ואז, בקצב איטי מאוד, היא נסקה לאוויר, ריחפה מעליי והושיטה אליי את ידה. זזתי במקומי במבוכה. אני מניחה שהיא לא הבינה הצהרות מטפוריות.

ואז הושטתי אליה את ידי, מזכירה לעצמי שזה לא שונה מכל הפעמים האחרות, שבהן הנחתי לרוחות הרפאים לעבור דרך גופי בברכת שלום. אך כאשר כף היד שלה עטפה את כף ידי, לא הרגשתי אותה תחושת עקצוץ מוכרת בזמן שהאצבעות שלי עברו היישר דרכה. למרבה הפלא, יד קרה כקרח לחצה את ידי, והייתה לה אותה נוקשות של בשרי שלי.

"לכל השדים והרוחות!" צעקתי בעודי קמה ממקומי. החתול שלי צווח וזינק לצד השני של הספה, נדמה כאילו נעלב מכך שגירשתי אותו ממקומו.

לפתע נעמדה אליזבת' מולי בצבעים חיים, כאילו שעברה משידור בערוץ בלי קליטה לשידור ברזולוציה גבוהה. שערה, שקודם לכן נראה לי בגוון חום לא מוגדר, זרח בגוונים ערמוניים עשירים, ועיניה היו בגוון כחול כה עמוק, עד שנראו כמו האוקיינוס בשעת חצות. לחייה אפילו נצבעו בסומק ורדרד והדגישו גוון פנים, שניתן לתארו רק כגוון אפרסקים ושמנת.

"לכל השדים והרוחות," מלמל בונז בעודו נעמד גם הוא. ידו נשלחה לאחוז בזרועה של אליזבת', ופניו הביעו את התדהמה שחווייתי בזמן שאצבעותיו נעטפו סביב בשר מוצק במקום לעבור דרך אנרגיה. "אמרתי לך שחלק מבני מיני חזקים יותר מאחרים," אמר פביאן מאחורי אליזבת'.

לא צחקת כשאמרת את זה, הא? חשבתי לעצמי. לא הצלחתי להפסיק ללחוץ את אצבעותיה הקרירות והנוקשות מאוד של אליזבת', בניסיון לאשר פעם נוספת שהיא אכן מוצקה.

אך זמן קצר לאחר מכן הרגשתי נפילת אנרגיה באוויר, כאילו שבלון בלתי נראה התפוצץ לפתע.

תחושת נימול כיסתה את עורי, בזמן שכף היד שבה אחזתי התפוגגה ונעלמה. רגע לאחר מכן חזרה דמותה של אליזבת' שוב לצבעים דהויים, והזרוע שבה החזיק בונז נמסה תחת אחיזתו והותירה את אצבעותיו כרוכות – כמו אצבעותיי – סביב שום דבר יותר מאשר קו מתאר שקוף של בשר, שכבר לא נמצא שם.

"אני יכולה להישאר בצורה מוצקה למשך כמה דקות בודדות, אבל זה מתיש מאוד," אמרה אליזבת', כאילו שמה שאמרה לא היה מדהים דיו. "אבל קרמר חזק יותר ממני."

הרגשתי כאילו המוח שלי מנסה עדיין להשלים עם מה שזה עתה ראיתי.

"קרמר? אמרת שהוא מת לפני כמה מאות שנים."

"הוא באמת מת," השיבה אליזבת' בעגמומיות מפחידה. "אך בכל

ערב ליל כל הקדושים הוא חוזר להלך על פני האדמה."

4

אילו הייתה נופלת בחדר סיכה, היא הייתה מפרה את הדממה שהשתררה לפתע, לא פחות מכפי שהייתה עושה זאת פצצה. הבנתי היטב למה התכוונה אליזבת' כשאמרה 'הוא חוזר להלך על פני האדמה', אך מפני שזה היה כל כך לא הגיוני עד כי התקשיתי לקלוט זאת, הייתי חייבת לוודא.

"את אומרת שלאחר שהשמוק הרצחני הזה מת, קרמר הפך לרוח רפאים, שיכולה להסתובב בגוף בשר ודם בכל ליל כל הקדושים?" אליזבת' הרימה גבה בבלבול בתגובה למילה שמוק, אך לשאר הדברים שאמרתי הגיבה ללא כל דיחוי.

"עד כמה שידוע לי, רק בעשורים האחרונים הצליח קרמר לעטות גוף בשר למשך ערב שלם."

"למה רק בליל כל הקדושים?" נכון, היה זה מועד, שבו אנשים רבים חגגו את קיומם של רוחות רפאים, של ג'וליס, של ערפדים או של יצורים אחרים, אבל רובם לא האמינו שהיצורים האלה אכן קיימים.

"זה הזמן שבו הגבול בין העולמות דק ביותר," השיב בונז. "חגיגת סמהין קיימת זמן רב לפני שבני אדם הפכו אותה לחג של ממתקים ושל תחפושות."

אליזבת' עיקמה את שפתיה. "האירוניה היא שכוחו של קרמר מתעצם הודות לערב המוקדש למה שפעם נחשב בעיניו ככפירה. הוא עדיין מאמין, כי הוא פועל כבן בריתו של אלוהים, כאילו שאדון האדונים לא הבהיר שאינו מעוניין בשום קשר עם קרמר."

"ומה הוא עושה בליל כל הקדושים?" אני מוכנה להמר על כל טיפת דם בגופי, שקרמר לא מבלה את הערב בניסיון לאסוף כמה שיותר ממתקים במסגרת מסורת 'תעלול או ממתק'.

"הוא סוחט 'וידויים' על אודות עיסוק בכישוף משלוש נשים, שהוא חוטף בעזרת שותף, ואחר כך הוא שורף אותן בעורן בחיים," השיבה אליזבת, ועווית של כאב הבזיקה על פניה.

עכשיו זה כבר היה רשמי. עכשיו רציתי לרצוח רוח רפאים – סיטואציה שביטלתי כבלתי אפשרית לפני לא יותר מעשרים דקות. הבעיה הייתה שתחום ההתמחות שלי הוא קטילת ערפדים וג'וליס; לא אנשים שהם כבר מתים מתים.

"כמה זמן נדרש לו כדי להשיג שותף לחטיפת הנשים האלה?" שאל בונז.

"אני לא בטוחה," השיבה אליזבת. היא הסבה את מבטה, כאילו התביישה. "שבוע, אולי? במשך מאות השנים האחרונות עקבתי אחרי קרמר כמיטב יכולתי, בניסיון למצוא דרך לחסל אותו, אבל הוא ערמומי. רוב הזמן הוא מצליח להתחמק ממני."

כן, היכולת להיעלם הופכת את המעקב אחריו למפרך במיוחד, אפילו בשביל רוח רפאים. הניסיון לעקוב אחריו דומה כמעט לניסיון לכבול את הרוח באזיקים.

מה שעורר שאלה נוספת. "אמרת שהרבה מרוחות הרפאים האחרות רואות כך מנודה, מפני שניסית להרוג את אחד מבני מינך, ואני מניחה שהתכוונת לקרמר. איך בדיוק, הממ... ניסית לעשות זאת?" לפתע הבזיקה בתודעתי תמונה של שתי דמויות שקופות המנסות לחנוק זו את זו.

"במהלך מאות השנים שחלפו יצרתי קשר עם מספר מדיומים וסיפרתי להם על הרוע של קרמר, בתקווה שאחד מהם יוכל לגרש אותו. הם ניסו לעשות זאת בדרכים שונות ומשונות, אבל כל הניסיונות נכשלו. ברגע שהתפשטה השמועה לגבי מה שעשיתי, רבים מבני מיני התרחקו ממני... חוץ מרוחות רפאים כמו פביאן."

החיוך שאלזיזבת' שלחה לעברו, בעודה מסיימת את המשפט, היה

כל כך טעון, עד שהרגשתי כאילו אני פולשת לפרטיות שלהם רק מעצם היותי נוכחת במקום. אולי העניין שגילה כלפיה לא היה חד צדדי.

"קרמר הוא רוצח בן זונה. למה שאר רוחות הרפאים לא מעוניינות במותו?" שאל בונז, בניסיון להיצמד לחלק המעשי בסיפור.

"תחשוב על זה," השיב פביאן, בעודו עוקר את מבטו מפניה של אליזבת'. "רוב בני האדם אינם יכולים לראות אותנו, ערפדים וג'ולים מתעלמים מאיתנו, ונדחינו על ידי כל אל שאי פעם סגדו לו. כל מה שנותר הוא 'זה את זה'. ייתכן שרוב רוחות הרפאים מבינות את הסיבות למעשיה של אליזבת', אך הניסיון להרוג אחד מבני מיננו נחשב למעשה נתעב, תהיה הסיבה אשר תהיה."

"אך לא כך מבחינתך," אמרתי. חשתי גאווה על כך שהוא אחד המתנגדים לגרסת רוחות הרפאים לחסינות דיפלומטית.

פביאן הרכין את ראשו. "אולי אחרים כמוני נאחזים יותר מהשאר באנושיות האבודה שלנו."

לא, חשבתי לעצמי. אנשים בעלי עקרונות כמוך עושים את המעשה הנכון, בין אם הם עשויים מבשר ודם ובין אם הם עשויים מערפל.

"קרמר החל ברציחות רק לפני מספר עשורים, אך את מנסה להרוג אותו כבר כמה מאות שנים?"

טון דיבורו של בונז היה מתון, אך מבטו היה נוקב. "הו, הוא רצח הרבה לפני שהייתה לו מחדש היכולת להעלות שוב אנשים על המוקד," אמרה אליזבת' באדישות. "הוא היה מענה את האנשים שהצליחו לראות אותו, והיה גורם להם לצאת מדעתם או למצוא את מותם. ואז, ברגע שיכול היה לעטות דמות בשר ודם, הוא בודד את הפגיעים ביותר – ילדים, זקנים או חולים – והיה מוביל אותם לגורלם המר. ואף אחד לא האמין להם. בדיוק כמו שאף אחד לא האמין לי, כאשר הוקיעו אותי כמכשפה וגזרו עליי גזר דין מוות." צינה טיפסה במעלה עמוד שדרתי נוכח התהודה הקודרת בקולה של רוח הרפאים. אם אליזבת' אכן צפתה בדפוס האכזרי הזה חוזר על עצמו שוב ושוב לאורך כל השנים האלה, בלי שתוכל לסכל אותו,

הייתי המומה מכך שהצליחה לשמור על השפיות שלה. לא תמיד הצלחתי לתפוס את הרעים, אבל אחד הדברים שעזרו לי להמשיך הלאה היה התקווה, שיום אחד הם יקבלו את מה שמגיע להם, בין אם בעולם הזה ובין אם בעולם הבא. קרמר, לעומת זאת, הצליח להימנע מעונש כאן וגם שם.

על אף שהיו לי מספיק דברים על הראש, כולל הכוחות הבלתי רצויים שקיבלתי ממארי, הניסיון של דודי לחצות לצד השני והחדשות בנוגע ליועץ המבצעי החדש, היה אי הצדק הטמון בכך, שקרמר מסתובב חופשי במטרה לענות ולרצוח חפים מפשע נוספים, קשה מנשוא בשבילי.

אלא שהחלטתי לא הייתה מבוססת אך ורק על הזעם שהרגשתי, אלא גם על האופן שבו פביאן הסתכל על אליזבת'. ואז הוא הפנה אליי את מבטו, ועיניו המפצירות שכנעו אותי סופית. "אני אעזור לך", אמרתי לאליזבת', בעודי מרימה את ידי בציפייה להתנגדותו של בונז.

פעמים רבות בעבר פביאן בא לעזרתי, אך הדרך היחידה שבה הראיתי לו את הערכתי הייתה אמירת תודה ותו לא. זאת הייתה ההזדמנות שלי להראות לפביאן, שהוא יקר לי ככל שאר החברים שלי, על אף היותו היחיד מביניהם ללא גוף. לא זו בלבד שההחלטה לעזור לאליזבת' הייתה צודקת, היא גם הייתה חשובה לפביאן. וכשחושבים על זה, איזו ברירה נוספת הייתה לי?

אצבעות קרירות נעטפו סביב ידי ולחצו אותה. הסכתי את מבטי מפביאן ופגשתי במבטו הנוקב של בונז.

"את לא היחידה שמרגישה אסירת תודה כלפיו," אמר בונז בקול חרישי. ואז התעקלו שפתי, בעודו מתמקד בפביאן. "גם אם היית יכול להטיל עלינו משימה קלה יותר."

"אני אעשה כל מה שצריך כדי לעזור לכם," נשבע פביאן. תקווה האירה את פניו בעוצמה כזאת, שהרגשתי כאילו ליבי מתכווץ. ייתכן שאוכל להרגיש בטוחה לגבי היכולת שלנו להתמודד עם השותף של קרמר, אם נצליח לגלות במי מדובר הפעם, אך אפילו לא היה לי מושג

אם זה בכלל אפשרי להרוג רוח רפאים. בעבר איים בונז על כמה רוחות רפאים בגירוש; אך לטענתה של אליזבת, קרוב לוודאי שזה לא יעבוד. האמונה המובהקת של פביאן עוררה בקרבי חשש, ולא רק מפני שישנו רוצח המסתובב חופשי. חששתי כי אאכזב אותו אחרי כל מה שעשה למעני.

"אנחנו יודעים, חבר. כבר הוכחת את זה," השיב בונז. "תודה," אמרה אליזבת' ברכות. בעיניה היה ניצוץ, שאני מוכנה להישבע כי אצל כל אדם אחר היה מתורגם לדמעות. "באתי לכאן עם תקווה זעומה. לא משנה מהן הנסיבות, המין שלכם בדרך כלל לא טורח לעזור למין שלי."

"כן?" חיוכי היה מריר. "את יכולה פשוט לכנות אותי מכסחת ישבנים הדוגלת בשוויון, כי לקרמר ולעוזר שלו מגיע להיענש, ללא קשר למין שאליו הם שייכים."

"אולי מוטב שתישארי בחדרו של פביאן בזמן שנחליט על הפעולה הראשונה שלנו," הציע בונז, בעודו מביט בפביאן מזווית העין ולאחר מכן מסב את תשומת ליבו בחזרה אל אליזבת'. "עדיף שהאנרגיה תגיע מחדר בבית, שרוחות הרפאים האחרות רגילות למקור האנרגיה שלו."

"כמובן," השיבה אליזבת' ויישרה את חצאיתה הארוכה בעודה מרחפת לתנוחת עמידה. "אני אהיה זהירה מאוד." "פביאן גם יכול לעדכן אותך בנוגע לחוקי הבית. נמשיך לשוחח לאחר שאשתי ואני ננוח."

שתי רוחות הרפאים הבינו את הרמז ונעלמו תוך כדי מלמול דברי תודה. המתנתי עד שהרגשתי כי האנרגיה בחדר מתפזרת, ואז פניתי לבונז.

"חתיכת שדכן ערמומי שכמותך." חיוכו היה שובבי למדי. "אילולא הייתי מעניק לבחור יתרון, נראה שהיה מבלה את המאה הבאה בניסיון לאזור אומץ להחמיא לה." "אין לך בושה," הקנטתי אותו, תוך כדי שאני מקפידה לדבר בשקט, מפני שלא ידעתי עד כמה פביאן ואליזבת' התרחקו במעופם.

צחוקן של בונז אפף אותי, אפל ומלא הבטחות. "אכן, וברגע שניכנס למיטה, אני מתכוון להוכיח לך בדיוק עד כמה." על אף התשישות שהרגשתי, ועל אף כל הדברים השונים והמשונים שהטרידו את מנוחתי, רק טיפשה גמורה הייתה מוותרת על הזמנה מהסוג הזה.

"נראה מי יגיע ראשון," לחשתי וזינקתי במעלה המדרגות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן